

Gästkrönika 3: Dagen då fågelcirkusen kom till Blomstermåla

Kringresande cirkussällskap i all ära men att möta få möta kreativitet som en magisk upplevelse på skoltid rekommenderas för alla skolbarn.

Jag var inbjuden som konstnär till Krungårdsskolan åk 2, Blomstermåla, för att jobba i ett kreativt och medskapande konstprojekt som heter Konst för barn. Projektet ska få barn och vuxna att möta konst i sin vardag. Idén är fantastisk och har en lång brinntid där barn får möjlighet att ta plats som konstnärliga aktivister och medresenärer. Väl på plats på Krungårdsskolan dukade jag snabbt upp huvudrätten *fantasi* och vad den kan möjliggöra i en konstnärlig process. På nolltid satt barnen som trollbundna i klassrummet liksom aptitretade av sina egna inneboende krafter och förmågor kring att locka fram både fantasi och konstnärlighet. Wow – vilken energi och delaktighet! På några minuter byggdes ett lika rikt sparkapital upp att ta med sig ut i det vuxna och självständiga livet som ett klassiskt fondsparande. Så låt kreativitet fylla kunskapens kassavalv och den framtida skolan kommer att sprängas av icke förväntade räntesatser.

Vi ska dock inte spara på fantasi och kreativitet utan låta det flöda ständigt och slösaktigt. En skarp blick, en snabb hand och en sprakande hjärnaktivitet kan skapa underverk på bara några sekunder när det tillåtande har blivit det som är möjligt istället för omöjligt. Kreativitet kräver både modet att lyckas och modet att våga misslyckas. Som pedagog och konstnär vill jag hitta en balans och en utmaning kring att få självförtroende, mod och trygghet att plockas fram på ett naturligt och självklart sätt. Det går att göra och jag får det att hända då barn passar perfekt för mitt konstnärliga och pedagogiska uppdrag. De vill, de frågar, de skapar och de kan med en stor portion lust!

Men för att våga kunna behöver skapandet mer tid i dagens skola. Barn i skolan behöver flera uttrycksmöjligheter än de mest givna och de som går att bedöma med rätt och fel. Tänk att växa i resonemang som att detta vågade jag göra, uttrycka, kommunicera och vara bra på. Barn har en spänst och en vakenhet som gör ordet

nyfikenhet rättvisa. De har också något otåligt tålmodigt över sig i sin lust att vilja och i att göra. Det verkar kittla i fingrar och axlar. Mitt sätt att plantera nyfikenhet och att få den att växa är att erbjuda barnen möjligheter kring att hitta sitt egna personliga sätt att skapa och visuellt kommunicera. Jag tar hjälp av sportens värld med fokus på uppvärmning för att komma igång och att få barnen att våga göra. I vilket annat utövande i livet förutsätter man bara att man kan något från början?

Att alla kan rita och teckna är givet men då måste vi också skapa lusten och möjligheterna till att alla kan. Att få chansen att öva upp öga, hand och hjärna i att se och formulera det till något som kan fästas på papper eller annat material. I mina fria och snabba uppvärmningsuppgifter blir barnen ägare över stunden och bildens plötsliga framväxt. Kreativiteten stödjer och entusiasmerar lärandet i att göra trösklar osynliga och takhöjden enorm och helt plötsligt kan inlärning och lärandet bli till något angeläget både för sig själv och för andra. När barn får möjligheter och självförtroende i en skapande process så är det ofta så direkt utvecklande och smittande så att barnen bara gör och med fantastiska resultat. Här är lärandet en process i att våga tro på sig själv i att kunna för att direkt pröva om den tesen stämmer och då visa omgivningen helt självklart att man faktiskt kan. Jag kan och jag är. Jag är någon och jag har en identitet. Jag kan berätta och jag har verktyg för att göra berättelsen levande med bild eller bilder.

Barnen på Krungårdsskolan i årskurs 2 var helt outtröttliga på att skapa och att vilja göra. Vi jobbade med collage och temat var fåglar. Det var fullt röj bland limstift, tidningar, papper, saxar och böcker. Klassrummet erövrades av skapande processer, uttryck och infall. Vi var konstnärliga aktivister, kreatörer och kulturella kommunikatörer med list och lust på äventyr.

Vi skapade de fåglar som världen inte visste att den saknat men nu var beroende av med hjälp av limstift och saxar. Dagens huvuduppgift att göra collage och att jobba med nya sorters fåglar var precis så spännande så att barnen bara var tvungna att göra konst. De fick med sig frågor i skapandet som: Vad är viktigt och kännetecknande på en fågel? Vad händer om man sätter ett par vingar på en räv eller en näbb på en människa? Finns det någon fågel som du har saknat eller drömt om? Barnen började nyfiket att leta bilder till sina konstverk och fick snabbt ihop spännande och oanade kombinationer av nya sorters fåglar och fågelarter. Lust och kreativitet har en fin hållbarhetsprincip i att ge mycket utan att ta, så frågan som haglade som mest var: Får jag göra en till, får jag göra en till? Modet att själva flyga och kasta sig ut utan vingar erövrades barnen snabbt i sällskap med sina nya bilder. Utan att vi visste det hade vi skapat den bästa fågelcirkus Blomstermåla någonsin hade skådat och det på utsatt skoltid. Lycklig ser jag mig själv viska inombords det dagen mycket väl hade kunde börjat med:

-Får jag be om största möjliga kreativitet...

Pernilla Frid, juni, 2012. Kalmar/Blomstermåla